

Αὔριο σίγουρα θὰ ξημερώσουμε γιορτεροί,
θέλω νὰ πιῶ νερό.

ΕΙΚΟΝΑ ΙΙΙ.

Ἀπέξω περνάει τὸ κάρο.
Ἀπέξω τὸ χῶμα μυρίζει χορό.
Γυμνὸ δυνατό τὸ φῶς ἀστράφτει
καὶ χορεύει καὶ τραγουδάει μοιρασμένο
κι ἓνα.

Τ' ΑΠΟΒΡΑΔΟ

Κουδέντα τὴν κουδέντα πῆρε ὁ ἥλιος κι ἔγειρε.
Ἔτσι, ἔκει ἔδα, γείρανε καὶ τὰ πρόσωπά τους
— σοφές τρύπες στὸν ὀρίζοντα —
τὰ χρονιασμένα.
Ἡ γρηῃ - Πηνειῷ, ἡ γρηῃ - Βάσω
κι ἡ κυρὰ Ροδιά, τὸ φεγγάρι τοῦ χωριοῦ.

ΤΕΛΟΣ (;)

Τέτοια ὥρα κάθε μέρα στέκω στὸ παράθυρό
καὶ κυττάω τίς τελειωμένες στέγες τῶν σπιτιῶν
τὸν τελειωμένο οὐρανὸ τὸν τελειωμένο ἥλιο
τὸ χῶμα ποὺ τελειώνει κάτω ἀπ' τὰ βήματα
τῶν περαστικῶν.
Κάπου ἐκεῖ ὑπάρχει μιὰ ἀρχή.
Ἡ γρηῃ γειτόνισσα μὲ βλέπει
καὶ μὲ χαιρετᾷ ἀδιάκοπα.

Γιῶργος Καραχάλιος

ΘΕΡΜΟΠΥΛΕΣ

Α

Τίποτα, τίποτα, μόνο τὴ δυστυχία τοῦ πουλιοῦ
καὶ τὰ τραγουδία τῶν παιδιῶν εἶχα ξεχάσει
σὰν ἀκολούθησα τὸν ἄνθρωπο στὰ ξέδαθα νερά,
ἐκεῖ σὰ τραδηγμένα νερά ποὺ ἡ θάλασσα φυτρώνει
μὲ τὰ χορτάρια καὶ τὸ φεγγάρι καὶ τὰ ὀνόματα.
Καὶ θυμᾶμαι μιὰ στιγμή στὸν ὕπνο τῶν δικαίων
ἢ μιὰ προτίμηση θυμᾶμαι σ' ἓνα σημάδι
ὅς μὴν ταράξει ὁ ἥλιος τὸ ἔχνος τῶν χειλιῶν
ποὺ ξεδιψάσανε στὴν παληωμένη κοῦπα
κι οἱ ταξιδιῶτες ὅς ἀφουγγράζονται τὸ πέρασμα τῆς νύχτας

στὰ ξέθωρα λόγια τῶν περαστικῶν
ὅταν πεταρίζει τὸ ἄορατο στὸν ἀσάλευτο καιρό.
Τάχα ἀπὸ τὸ θάρος τῆς θροχῆς φαντάζομαι
τὸ χῶμα καὶ τὸ θάνατο νὰ μάχωνται
καὶ τῆς ἀφύλαχτης κραυγῆς τὴν ἐρημίαν
ποῦ κρατεῖ τὰ ἡνία τῆς τύχης μοναχῇ
σκεπασμένη μὲ δάφνες καὶ γῆ ἀλμυρὴ
ἄθύμητη στὸ χρέος τῆς κρατημένης ζωῆς.
Ἔτσι, χρόνια καὶ χρόνια ἂν γυρίζει
γυμνὴ μὲ φύκια ὑγρὰ καὶ ὑπολείμματα ὕμνων
ξεκινώντας τὸ παιχνίδι τῆς ἀνθρώπινης πορείας,
στῶν χαμένων ματιῶν τῆς τὴν ἱριδα
ὁ ψίθυρος χαράζει ἀκέραιος
ζητώντας τὸ μερίδιό τῆς σιωπῆς
«Ζεῖ ὁ βασιλιάς Ἀλέξανδρος;».

Β

Ἀπὸ τῆ δύναμη ἐκτὸς κρατήσαμε ὁλοένα χάνοντας
καὶ λίγα, μετρημένα σημάδια ἀγγίσαμε
πάνω στὶς φαγωμένες ἀλαφρόπετρες.
Καὶ χάνοντας ὁλοένα κατὰ τῆς θάλασσας τὰ μέρη
ταξιδέψαμε μὲ τὸ λίκνισμα τοῦ κρύου
νὰ θροῦμε τὰ πουλιά τῶν κυμάτων
μιὰν εἰκόνα μαρμάρου ἢ τὸ λίγο τῆς πίκρας,
στῆς ἀπέραντης πέτρας τὴν θλίψη ταξιδέψαμε.
Καὶ τὰ πουλιά τῶν κυμάτων ἀδραγμένα
στὸ χαλκὸ τῶν ἀσπίδων
καὶ τίς ρίζες τῆς νιότης ἢ τοὺς ἄκλαυτους φίλους
καλέσαμε νὰ προβάλουν ἀσώματοι
ἀπὸ τοὺς κόρφους τοῦ γαλάζιου
γιὰ νὰ τοὺς τραγουδήσουμε τὸ στερνὸ μας,
τὸ στερνὸ μας ὁλονύχτιο θρῆνο νὰ στενάξουμε
«Κι ἂν τὰ βέλη τῶν βαρβάρων σκεπάσουν τὸν ἥλιο...».

Γ

Κάποτε ξεχαστήκαμε, πουλί τῆς ἀνάγκης,
δύο χιλιάδες χρόνια στῆς μνήμης τὰ γελάσματα
ἐμεῖς ποὺ ξεκινήσαμε χαμογελώντας
νὰ ζήσουμε τὰ ἔργα τῆς εἰρήνης
καὶ τὴ μοσχοβολιά τοῦ κρίνου ν' ἀναπνεύσουμε
καὶ ἄς μὴ στραφοῦν,
ἄς μὴ στραφοῦν τὰ πνεύματα ἐνάγκια

στὸν ἀνεμο ποῦ καρτεροῦμε δύο χιλιάδες χρόνια.
 Ἐμεῖς ἐσχύσαμε ὄριμοι στὰ σχήματα
 τοῦ παραγμένου μας ὕπνου, γλυκὸ πουλί,
 καὶ σταθερὰ ἀτενίσαμε τὴν ἡσυχία τῶν θεῶν
 ποῦ θούλιαζε στῆς ἀχόρταγης παλάμης τὸ κενὸ
 ἔμεῖς πάνω σὲ τοῦτες τὲς πέτρες
 ἀκούγοντας τὸ πέσιμο τῶν κορμιῶν στὸ δάραθρο
 καὶ τὴν κραυγὴ τοῦ κούκου
 ἀκολουθώντας ἀπὸ πηγὴ σὲ θάλασσα
 καὶ στέγνωσε τὸ αἷμα μας στὰ ξένα μάτια
 ὅταν ποτίζαμε μὲ τὸν ἰδρώτα τοῦ μυαλοῦ
 τὰ φοβερὰ ραγίσματα τῆς γῆς, πατώντας στὶς φωνές,
 στὶς φωνές τῶν ἐλεύθερων πνευμάτων προσηλωμένοι
 ἔμεῖς, ποῦ δὲν ἀξιωθήκαμε
 οὔτε τῇ γαλήνῃ τῶν νεκρῶν
 πεθάναμε, πουλί, τὸ θάνατο ὅλης τῆς οἰκουμένης.

Δ

Σὲ τοῦτο τὸν ἀλύγιστο τόπο
 θαραίνει πάνω στ' ἀγκάθια τῆς ξεραμένης γῆς
 ἡ σιωπὴ τῶν μνημείων ποῦ φεύγουν πρὸς τ' ὄνειρο
 μὲ τὲς ἀνέγγιχτες στάλες τοῦ νεροῦ
 καὶ ὁ βαθύς, ὁ ἀσχίαστος ὕπνος τῶν μαρμάρων
 στὶς ρίζες τῆς μετέωρης κληρονομιάς·
 καὶ θαραίνουν οἱ πατημασιές στὰ χιονισμένα δουνὰ
 τῶν ἀετῶν ποῦ κλείστηκαν σκυφοὶ
 στῆς πέτρας τὸν πικρὸ στεναγμό.
 Κι ἔμεῖς ποῦ δὲν πιστεύουμε πιὰ σ' ἄλλους θεοὺς
 ἢ σὲ μαρμαρωμένους βασιλιάδες μένουμε ἐκεῖ
 ποῦ ταξίδεψε τῶν ἀκάθιστων ὕμνων ὁ ἀχὸς
 γυρεύοντας σὲ δρόμους ἄλλους τῇ συνάντησιν,
 τῇ συνάντησιν τῆς φωτιᾶς καὶ τοῦ πάγου γυρεύουμε
 ἀκοίμητοι στὸ πέλαγο καὶ στὴ μνήμη
 ἱχνογραφώντας στὸ χῶμα τὸν ἥλιο
 ποῦ περιμένουμε πιστὰ ν' ἀνατείλει
 ἀπ' τὸ λιγνὸ κορμὶ τῆς ἐφτάλοφης πόλης.